

писахме се съ сина въ една рота и въ единъ взводъ: така единъ до другъ.

— Не мога да си спомня сега при Стара-Загора какъ бѣ и где бѣхме. Помня, че слѣзохме отъ единъ баиръ и навлѣзнахме въ ниви съ много кръстци. И вериги и резервъ бѣхме наедно и пакъ бѣхме като нишка предъ турцитѣ, които като че изъ земята извираха и ни заливаха като мравки. Стреляхме залпове, косимъ гикато съ коса и повърнемъ въ бѣгъ, но заднитѣ напиратъ, пакъ повърнатъ бѣглецитѣ и нападатъ изново. Смѣсиха се и пушки и топове и викове и трѣсъци въ бучение и една буря, — сякашъ нѣкакъвъ голѣмъ котелъ врѣще. Падаха убити и ранени и наши. Имаше леко ранени, които се връщаха превързани въ боя. Счепкахме се вече съ щикове и ножове. Градътъ пламна на нѣколко мѣста. Видѣ се, че не можемъ да надвиемъ; много наши офицери и войници паднаха, но трѣбваше да се държимъ, за да дадемъ време на града да се изтегли. Както ти казахъ отдеве, счепкахме се вече и на щикъ. Много смушкахме, но не се свършваха. Гледамъ синътъ, при единъ кръстецъ се бѣ счепкалъ съ единъ читакъ. Синътъ го надѣналъ за тесака добре, но турчинътъ се хваналъ за тесака, умира, ала здраво държи. Спускамъ се къмъ него да измъкнемъ пушката отъ рждетѣ на читака, но единъ турски куршумъ въ слѣпото око повали момчето ми на мѣсто; не каза ни охъ, ни леле.

Хаджи Кантонера замълча малко да поеме сякашъ дѣхъ, и пакъ продължи.

— Можяхъ само да се наведа и да го цѣлуна по мъртвата вече буза, облѣна въ кръвъ и да му взема шапката. Не можеше повече: трѣбваше вече да отстъпимъ, защото останахме съвсемо малко. Гледаме нѣколцина съ знамето отстъпватъ, други вървятъ следъ тѣхъ и се отстрелватъ къмъ турцитѣ. Тръгнахме и ние, носейки раненъ офицеръ, а турцитѣ сж въ петитѣ ни и